

rette jernbanestrækninger ud osv. Og det er da muligt, at der kan opnås flertal i Folketinget for disse voluminøse projekter, men så må det samme flertal også være parat til at gå ind og give de mennesker, der får generne, den nødvendige erstatning.

Vi ved specielt fra det sønderjyske område, at disse nye jernbaneanlæg betyder, at broer skal nedlægges, viadukter skal sløjfes osv., og det betyder, at lokalbefolkningen tit – ikke bare en enkelt lodsejer, men lokalbefolkningen i det hele taget – får store omveje og hele deres lille, lokale infrastruktur ødelagt. I de situationer skal man også ind og se på at give disse mennesker den fornødne erstatning.

Jeg kunne forstå på ministeren, at ministeren sådan set var enig i, at nu måtte der gøres noget. Alt andet ville jo også være underligt, al den stund dagspressen har været overordentlig behjælpelig med at få anskuelliggjort, hvilke sager vi hver eneste dag støder på.

Jeg kunne forstå, at ministeren har nedsat et udvalg. Det skal vi ikke brokke os over. Jeg kunne som hr. Melchior ønske at få at vide, hvornår det udvalg er færdig med sit arbejde, og om man har bedt det om at skynde sig lidt.

Det er jo ikke sådan, at det er nogen ny problemstilling, man står over for her, og i virkeligheden undrer det mig, at ministeren ikke har politisk mod til at skride til handling, men skal have nedsat et udvalg, så man har nogen at skælde ud, hvis det viser sig, at det, der kommer frem, ikke er brugbart.

Så undrer det mig, at specielt Socialdemokratiets ordfører, fru Sonja Mikkelsen, mener, at der er tale om et område, der er præget af åbenhed og dialog. Så tror jeg ikke, fru Sonja Mikkelsen selv har fået eksproprieret jord, hvis det er opfattelsen i Socialdemokratiet. Langt de fleste mennesker har den opfattelse, som jeg beskrev for lidt siden, at når det gælder statens ekspropriationer, bliver man mødt med lukkethed og med arrogance.

Jeg skal henvise til Jyllands-Posten, der f.eks. den 7. maj i år beskriver et projekt oppe omkring motorvejsbyggeriet mellem Aalborg og Hirtshals, hvor en mand uden nogen som helst informationer oplever, at Vejdirektoratet i 1991 går ud og sætter kulørte pinde op tværs hen over hans mark. Nu i 1997 kører bulldozerne på området, og manden har ikke fået resultatet af ekspropriationen endnu. Manden anerkender ikke noget som helst om, hvorvidt han får mange eller få penge ud af det. Det handler hverken om

åbenhed eller dialog, det handler om en arrogant herremandsmentalitet, der tilsyneladende hersker hos de myndigheder, der står for det her.

Derfor har vi også i beslutningsforslag nr. B 141 det sidste punkt med om udpegningen af medlemmerne til taksationskommissionen. Det er vores opfattelse, at i andre sammenhænge ville Folketingets flertal aldrig acceptere, at den, der er bygherre, også udpeger flertallet af medlemmerne i klageinstansen. Tænk, hvis det var på det private marked, at man havde en stor entreprenørvirksomhed, og når de så skulle ud og bygge og folk var utilfredse med byggeriet, var det bygherren, der havde udpeget flertallet af medlemmerne i det organ, man klagede til. Der ville lyde et ramaskrig her i Folketinget, og et stort flertal ville sige: Aldrig i livet! Men når det er Trafikministeriet, betragter man Trafikministeriet som værende i stand til sagtens at kunne håndtere den opgave.

Jeg skal i den forbindelse minde om, at kommissarius Knud Junge Pedersens udtalelser om, at der ikke er lydørhed for noget som helst i Trafikministeriet, nok er den bedste dokumentation for, at det er komplet utilstedeligt, at Trafikministeriet som den største bygherre også selv udpeger medlemmerne til Taksationskommissionen.

Det sidste, jeg skal sige, drejer sig om, hvad vi nu skal gøre for at komme videre. Enhedslistens ønsker om, at lejernes forhold også bliver taget i betragtning, har vi forståelse for, og vi er enige. I forbindelse med Øresundsforbindelsen var Fremskridtspartiet med til at rejse nogle af de problemer, der var derude. Vi var med til at prøve at få kæmpet nogle af de sager igennem, der var derude. Så derfor har vi ingen som helst problemer med det spørgsmål.

Når CD peger på, at vi skal skynde os, så der ikke bliver gjort mere uret, skal jeg minde om, at staten i øjeblikket har en lang række store byggeprojekter i gang, og det taler for, at man gør, som hr. Arne Melchior anbefaler, nemlig at vi skynder os at komme videre med dette her.

Alene det, at der i dagbladet Jyllands-Posten for i dag bliver stillet i udsigt, at et flertal i Folketinget er parat til at ændre på lovgivningen, gør, at ganske mange borgere har forventning om, at der så også sker noget, og at det her ikke havner i en syltekrukke.

I Fremskridtspartiet er vi selvfølgelig opmærksomme på, at der, når denne uge er omme, ikke umiddelbart er flere møder før